

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219204218
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2219204218.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček v sporovej veci žalobcu: Slovenský plynárenský priemysel, a. s., IČO: 35 815 256, Mlynské nivy 44a, Bratislava, zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, A. C. XX, C. D. E., o 576,76 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 16.04.2021, č. k. 21Csp/199/2019-164, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu sa odmieta.

Stranám sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 555,76 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne: - zo sumy 15 € od 01.09.2018 do zaplatenia, - zo sumy 72,09 € od 02.03.2019 do zaplatenia, - zo sumy 468,67 € od 16.04.2019 do zaplatenia (výrok I), žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II) a vyslovil, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 92,72 %, a to v sume 106,78 € na trovách právneho zastúpenia a v sume 31,99 € ako náhradu za zaplatený súdny poplatok, celkovo v sume 138,77 €, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu (výrok III).

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu o dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti podľa § 47 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike, na základe ktorej bol žalobca povinný dodávať žalovanej zemný plyn do odberného miesta a žalovaná bola povinná platiť za dodávku zemného plynu na základe dodávateľom vystavených dokladov. V prejednávanvej veci vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť na základe vyúčtovacej faktúry č. 8402509768 z 01.04.2019 splatnej 15.04.2019 sumu 468,67 €, faktúry č. 4900003016 z 15.02.20019 splatnej 01.03.2019 sumu 72,09 € a na základe faktúry č. 3301060289 z 25.06.2018, splatnej 31.08.2018 sumu 15 €. Celkovo bola žalovaná povinná zaplatiť sumu 555,76 €, ktorú preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj s požadovaným zákonným úrokom z omeškania. Vo vzťahu k poplatkom za upomienky súd prvej inštancie zdôraznil, že upomienka ako taká nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi netransparentné. Odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22.05.2014, č. k. 9Co/350/2012, rozsudok Krajského súdu Prešov z 29.05.2018, sp. zn. 24Co/96/2017 a rozsudok Krajského súdu Žilina z 27.06.2018, sp. zn. 7Co/102/2018, s ktorými sa plne stotožnil, a preto uplatnený nárok v časti úhrady za vystavené upomienky zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Žalobca ako úspešnejšia strana v spore, má nárok na náhradu trov konania vo výške 92,72%, a to podľa pomeru úspechu v spore (96,36% : 3,64%). O ich výške súd

rozhodol podľa § 262 ods. 2 CSP s prihliadnutím na čl. 17 základných princípov CSP, t. j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku za podanú žalobu, a to vo výške 31,99 € (92,72% z 34,50 €) a na trovách právneho zastúpenia 106,78 € (92,72 % z 2 x 45,82 € úkony právnej služby s DPH + 2 x 11,76 € režijný paušál s DPH). Nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré vznikli pred podaním žaloby t. j. za jeden úkon právnej služby – predžalobná výzva s režijným paušálom, keďže pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa vychádza zo skutočností, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania, je začatie súdneho konania. Dovtedy nejde o trovy konania vzhľadom na ustanovenie § 251 CSP, aj keď tento nárok je spojený so súdnym konaním.

Včasným odvolaním voči rozsudku v časti výroku III o nároku na náhradu trov konania sa žalobca domáhal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo ho zmenil tak, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, v ktorom vyšší súdny úradník prizná žalobcovi náhradu trov konania aj za uplatnený úkon právnej služby – predžalobná výzva. Súd prvej inštancie mu nepriznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu tohto (tretieho) úkonu, s čím žalobca nesúhlasí, pretože jeho nárok sa opiera o § 13a ods. 1 písm. d) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov. Pokus o zmier, ktorý zaslal pred podaním žaloby žalovanému, spĺňa všetky podmienky kvalifikovanej predžalobnej výzvy. Nemožno argumentovať odkazom na ust. § 251 CSP, pretože predmetné ustanovenie neupravuje spôsob určenia a výšku odmeny. Úkon právnej služby, akým je predžalobná výzva nemožno kategorizovať ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky v ponímaní ust. § 121 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc ale zo zásady iura novit curia sporný úkon mohol súd právne posúdiť ako nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ, a to bez ohľadu na to, že žalobca takto uplatnený nárok špecifikoval v žalobe ako nárok na náhradu trov konania. Ustanovením § 262 ods. 2 CSP, zákonodarca explicitne a bez výnimky zveril rozhodovanie o výške náhrady trov konania vyššiemu súdnemu úradníkovi, a to v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súd prvej inštancie mal napadnutým rozsudkom rozhodnúť iba o nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie však v predmetnom rozsudku rozhodol aj o výške náhrady trov konania, o ktorej by mal rozhodovať vyšší súdny úradník, a to po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odkázal aj na obsah formulárov používaných v upomínacom konaní.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) skôr, ako pristúpil k meritórnemu preskúmaniu veci, zistil, že odvolanie žalobcu smeruje sčasti proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné a vo zvyšnej časti nemá zákonom predpísané náležitosti, v dôsledku čoho je nevyhnutné ho v celom rozsahu odmietnuť.

Aby sa mohol odvolací súd s odvolaním meritórne zaoberať, musí byť odvolanie predovšetkým prípustné.

Žalobca svojím odvolaním napáda výrok II rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý v sebe obsahuje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, ako aj rozhodnutie o výške náhrady trov konania. Rozhodnutie o trovách konania nie je rozhodnutím vo veci samej, takže má procesnú povahu uznesenia (§ 234 ods. 1 CSP). Túto svoju povahu nestráca tým, že je pojaté do výrokovej časti rozsudku súdu (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.06.2018, sp. zn. 8Cdo/102/2017, bod 20).

Koncepcia prípustnosti odvolania proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie sa v civilnom procesnom práve zakladá na pravidle, že proti uzneseniam odvolanie nie je prípustné (§ 355 ods. 2 CSP). Výnimku tvorí konečný výpočet konkrétnych druhov uznesení, voči ktorým zákon odvolanie pripúšťa. Pokiaľ ide o uznesenia týkajúce sa trov konania, Civilný sporový poriadok pripúšťa odvolanie len proti uzneseniu

o nároku na náhradu trov konania [§ 357 písm. m) CSP]. Uznesenie, ktorým sa rozhodlo o výške náhrady trov konania, medzi tieto výnimky nepatrí, takže odvolanie proti nemu nie je prípustné. Z § 357 písm. m) CSP totiž nevyplýva možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (I. ÚS 207/2019). K obdobným záverom dospel aj Krajský súd v Banskej Bystrici vo veciach, ktoré sú právnomu zástupcovi žalobcu známe (napríklad sp. zn. 43CoCsp/19/2021, či 41CoCsp/26/2021).

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že na závere, že proti uzneseniu o výške náhrady trov konania odvolanie nie je prípustné, nič nemení ani to, keď rozhodnutie nevydá vyšší súdny úradník, ako to predpokladá § 262 ods. 2 CSP, ale priamo sudca. Odvolací súd tu odkazuje na názor ústavného súdu, ktorý takýto postup nepovažoval za problematický, a v tejto súvislosti sa vyjadril tak, že proti rozhodnutiu sudcu o výške náhrady trov konania by v takom prípade nebolo prípustné odvolanie (PL. ÚS 10/2019). Odvolací súd k tomu dopĺňa, že takýto výklad je v súlade s cieľom novej koncepcie opravných prostriedkov, ktorým bolo zabezpečiť, aby sa o výške náhrady trov konania rozhodlo na súde prvej inštancie. Tento cieľ je zreteľný nielen už z citovaného § 357 písm. m) CSP, ale aj z toho, že podľa § 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu sudcu, ktorým sudca rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP). Tento záver podporuje i dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku, z ktorej vyplýva, že z dôvodu zabezpečenia procesnej ekonómie bude rozhodnutie súdu o sťažnosti „rozhodnutím konečným bez možnosti proti nemu podať akýkoľvek ďalší opravný prostriedok“. Účelom sťažnosti je predovšetkým zrýchlenie súdneho konania a odbremenenie odvolacích súdov od rozhodovania v jednoduchších veciach.

Čo sa týka odvolania žalobcu proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, ako už odvolací súd naznačil vyššie, v tomto rozsahu je odvolanie síce prípustné, no predsa len trpí vadami, pre ktoré sa ním odvolací súd nemôže meritórne zaoberať.

Medzi náležitosti, ktoré musí odvolanie obsahovať, patrí aj uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie považuje za nesprávne (§ 363 CSP).

Žalobca vo svojom odvolaní nevzniesol žiadne námietky voči tomu, ako súd prvej inštancie rozhodol o jeho nároku na náhradu trov konania, ktoré mu voči žalovanej priznal v rozsahu 92,72 %. Hoci formálne v odvolaní deklaruje, že napáda rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, aj v odvolacom návrhu žiada priznať nárok na náhradu trov konania v rovnakom rozsahu (92,72 %). Z odvolania žalobcu teda nie sú zistiteľné žiadne dôvody, pre ktoré by malo byť rozhodnutie prvoinštančného súdu o nároku na náhradu trov konania nesprávne. Odvolací súd je ale viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), ibaže ide o vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, čo ale nie je tento prípad (§ 380 ods. 2 CSP). Odvolaciemu súdu nie sú známe argumenty žalobcu umožňujúce priestor na vecný prieskum napadnutého rozhodnutia v tejto časti. Keďže na doplnenie odvolacích dôvodov súd nevyzýva (§ 373 ods. 1 in fine CSP) a odvolacie dôvody možno dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP), ktorá už uplynula, odvolanie trpí neodstrániteľnou vadou, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

Vzhľadom na to, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu o výške nároku na náhradu trov konania smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a odvolanie v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania nespĺňa náležitosti požadované zákonom, nemohol odvolací súd rozhodnutie napadnuté odvolaním preskúmať a meritórne o odvolaní rozhodnúť, ale musel odvolanie podľa § 386 písm. c) a d) CSP odmietnuť (výrok I).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že žalovaná sa odvolacieho konania de facto nezúčastnila a žalobca so svojím

odvolaním neuspel (§ 255 ods. 1 CSP a contrario), v dôsledku čoho odvolací súd v súlade s judikatúrou (R 72/2018) stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II).

Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto uznesenia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.